

Тудорка (усмихва се и съ въздышка).

Ште гледамъ, царкиньо. Остани си съсъ здрави (тръгва).

Мария.

Съсъ здрави, Тудорке. Много здрави и на татка си, чу ли?

Тудорка (покланя се засмѣна и си утива).

ЕВЛЕНИЕ 3.

ПРЕЖНИТЪ БЕЗЪ ТУДОРКА.

Мария (стои до столътъ умислена).

Баба Кера (гледа съ недоволство къмъ дѣто измина Тудорка).

Да ги хвърлиж! не сж хубави!... (сърдито изсипва цвѣтата отъ прѣстилка си въ една отъ кошницитѣ).

Мария.

Ти като че си сърдита на Тудорка, бабо.

Баба Кера.

Защо да ѝ сжмъ сърдита, пиле мое? не ѝ сжмъ сърдита, но... знамъ ли азъ? н'амъ какъ ми се показва тя...

Мария.

Ти сѣ мѣмришъ за нея, бабо; какво ти е сторила тя?

Баба Кера.

Сла-а-боже, царичке... какво штж мѣмриж, пиле, нѣма какво да мѣмриж!... Тя съ татка си туку ходи у Иванкуви...

Мария (стрѣснѣто).

У Иванкуви ли?

Баба Кера.

Не знамъ, пиле, не знамъ... Стоянка казва... охъ, не знамъ, не ги хваштатъ твърдѣ очитѣ ми...

Мария (безпокойно).

Че какво ти казва Стоянка?